

at han med Hensyn til Isgangen havde hørt Udtalelser baade til Fordel for Østhavnen og til Fordel for Vesthavnen. Jeg tror dog, at man maa give Vandbygningsdirektøren Ret i den Udtalelse, jeg i Gaar citerede, at Isgangen vil være farligere for Vestprojektet end for Østprojektet. Ved Østprojektet har man Gennemskylningen, og der har man desuden Erfaringen at støtte sig til. Ved Vestprojektet har man Ebben, som vil drage Isen ind i Vesthavnen. Jeg har ogsaa set Billeder, Fotografier fra et bestemt Tidspunkt i Vinter — de have foreligget for Folketingets Udvalg — af Forholdene under Isdrift, dels i den nuværende Østhavn, dels i Fiskerihavnen, som jo ligger ovre i den Egn, hvor Vesthavnen vilde komme til at ligge, og disse Fotografier, som jeg haaber at kunne stille til ærede Medlemmers Diposition, hvis det ønskes, viste, at paa det samme Tidspunkt som Fiskerihavnen var fuldt bepakket med Is, var Østhavnen helt fri for Is.

Det ærede Medlems Bemærkninger med Hensyn til Sporforbindelsen mundedede navnlig ud i en Beklagelse af, at man ikke i sin Tid havde lagt Stationen nede ved Havnen. Jeg vil dog minde om, at den nuværende Station ligger, om jeg ikke tager fejl, 38 Fod over Havfladen, og Havnepladsen kun 7 Fod. Byens Navn viser jo ogsaa, at den ligger paa et Bjerg — efter danske Forhold — og der er derfor en betydelig Forskel paa Højden oppe og nede. Det kan jo nok have givet Anledning til, at man den Gang blev staaende ved Stationen deroppe. Jeg skal i øvrigt med Hensyn til Sporforbindelsen kun sige, at den efter min fulde Overbevisning i alle Retninger bedre vil kunne føres ned til Østhavnen end til Vesthavnen.

Jeg tror hermed at have berørt alle de Bemærkninger, der for mig er Anledning til at dvæle ved, og jeg skal saa kun til Slut sige til det ærede 3die Medlem for 8nde Kreds (Breinholt), at naaar han udtalte, at han havde „kigget bag Kulisserne“ ovre i Esbjerg og beklagede, hvad han der havde faaet at se, priser jeg mig lykkelig, at jeg *ikke* har kigget bag Kulisserne og saaledes ikke har faaet det at se, som det ærede Medlem var ked af.

Lunn: Den ærede Minister brugte det Udtryk — jeg kan selvfølgelig kun citere det omtrentligt — at det har ikke været ham muligt at faa fat paa, hvorfor man fra forskellige Sider har rost den vestlige Havn og dadlet den østlige, hvad det er,

man har anført, hvilke Grunde man har givet. Dette er mig det bedste Bevis for, at en Detaildiskussion om en Sag af en Realitet som denne ved første Behandling er ørkesløs, og jeg skal derfor ikke indlade mig paa at gentage de Grunde, jeg har givet for mit Standpunkt, ikke heller paa at imødegaa de Grunde, den højtærede Minister har givet for sit, paa det rent saglige Omraade. — Jeg skal kun nævne et af de principielle Punkter, den højtærede Minister fremdrog. Ministeren anførte mod min Indvending til § 2: at man ikke med Rette kan citere Frdn. af 5. Marts 1845 som den Ekspropriationslov, der tillader den her antydede Ekspropriation, at han ikke ser, at der kan gøres nogen juridisk Indvending, og ikke tror, at det vil være praktisk at gøre praktiske Indvendinger. Jeg skal forbeholde mig at faa dette nærmere udviklet ved den Lejlighed, som den højtærede Minister antydede, at han vilde tage — jeg formoder overfor et forestaaende Udvalg. Jeg skal altsaa ikke imødegaa ham her bestemt, men jeg vil dog have Ret til at sige dette, at Ordlyden af § 2 tror jeg ikke bør opretholdes. Der kan rejses saa væsentlige Indvendinger imod den, at jeg tror, at man — hvad skal jeg sige — for Værdighedens Skyld, for Sømmelighedens Skyld bør omredigere denne § 2.

Hvad angaar den højtærede Ministers Indvending mod mit Standpunkt og et Par ærede Medlemmers Standpunkt til § 3, skal jeg bemærke, at jeg for mit Vedkommende kun afviser Grundværdistigningen i § 3 som oprøvet og ikke tilstrækkeligt gennearbejdet til at kunne blive et Lovgivningsemne. Til den højtærede Minister og til det ærede Medlem for 8nde Kreds (Johnsen), som før talte for dens Indførelse just ved denne Lejlighed som et Forsøg, skal jeg bemærke, at det indgiver mig nogen Frygt for, at Sagen kan blive yderligere sinket. Det vil næppe være forkert skønnet af mig, at der i et Udvalg vil være afgjort forskellige Meninger om denne Sag, og at den altsaa kan give Anledning til Udvalgsbehandlings Forlængelse i ikke uvæsentlig Grad, og jeg vil dog tro, at der ikke vindes saa meget ved at faa gjort dette Forsøg ved denne Lejlighed, at man af den Grund skulde udsætte Sagen for ikke at blive gennemført i Aar. Thi det vil jeg bemærke til det ærede Medlem, som i Gaar talte for det ministerielle Parti (Berthelsen), at jeg ogsaa paa det alvorligste tilsigter at yde min Medvirken til at faa Loven igennem i Aar, at